

IN DE SCHEMERING VAN DE HOLOCAUST
Orthodoxen, sektaristen, gnostici en feministes

INHOUD

INLEIDING	3
1. DE WERKELIJKE BETEKENIS VAN HET DERDE RIJK	4
2. DE JODEN IN DE FANTASY-EN S.F. LITERATUUR	34
3. HET PROBLEEM VAN DE ISLAM	51
4. HET JODENDOM VANDAAG	82
CONCLUSIES	136

INLEIDING

Een begin is altijd moeilijk en dat vooral bij een ingewikkeld onderwerp als dat van dit essay. Een onderwerp dat bovendien erg gevoelig ligt en daarom op een omzichtige wijze behandeld dient te worden. Niettemin is de ernst van dit onderwerp dermate groot dat ik het nodig heb geoordeeld het essay toch te schrijven, op het gevaar af verketterd te worden of nog erger. De wereld en bovenal de Europese beschaving zijn in groot gevaar en de mensheid lijkt- hoewel wel vaag begrijpend dat er iets grondig mis is met de omringende wereld en dat er inderdaad gevaar dreigt- de aard van dit gevaar niet goed te begrijpen. Men tast in het duister en probeert met gebruikmaking van de beschikbare informatiebronnen, vooral via het internet, klaarheid daarin te brengen, maar slaagt daar toch niet echt in. Gaat het om het kapitalisme, of om klimaatverandering, of om de migratiestromen die onze kant uitkomen, of om de islam, of wellicht bovenal om iets dat fundamenteel mis is met onze eigen beschaving en indien dat laatste, wat is dat dan? Heeft het te maken met de secularisatie van de Westerse of zelfs de hele wereld? Gaat het om de nieuwe technologische ontwikkelingen, die zelfs de menselijke natuur in het geding brengen? Of gaat het om iets anders, dat nog moeilijk te benoemen is? Te midden van alle verwarring van deze tijd en de snelle veranderingen die wereldwijd plaatsvinden lijkt het vrijwel onmogelijk om wegwijs te worden. Toch wil ik dat proberen te doen in dit essay, omdat de publicaties en de video's over deze zaken die beschikbaar zijn mij niet kunnen bevredigen. Alle bovengenoemde zaken hebben wel iets met deze crisis te maken, maar tegelijkertijd is er nog meer aan de hand.

Om beter te begrijpen wat er vandaag de dag gebeurt zullen we eerst terug in de tijd moeten gaan, omdat de huidige crisis in onze beschaving een voorgeschiedenis heeft, in zekere zin al een heel lange. Ik zal mij echter beperken tot de onmiddellijke voorgeschiedenis, die zonder twijfel een cruciale rol speelt. Daarna volgt een bespreking van een aantal romans uit de Fantasy-en S.F. literatuur, die hier ook licht op werpen. In het derde hoofdstuk behandel ik het onderwerp islam, de grootste bedreiging van onze beschaving vandaag de dag. Daarna zal ik overgaan tot de crisis zelf en hoe die zich in de afgelopen jaren ontwikkeld heeft. Ten slotte zal ik een en ander in een wat breder historisch verband proberen te plaatsen en aan het eind terugkeren in het heden om de implicaties te bepalen voor het hier en nu.

De lezer wordt aangeraden niet te lang stil te blijven staan bij elke passage, omdat veel later vanzelf duidelijk zal worden. Ik zal soms verwijzen naar een boek van mij dat twee jaar geleden in de boekhandels verschenen is-'Het verbrijzelde mensbeeld'-en dat zich uitgebreid bezig houdt met de bovengenoemde voorgeschiedenis, die daar alleen verder terug in de tijd gevolgd wordt, maar helaas doodgezwegen werd in de media. De lezer die daar meer van wil weten kan ik slechts daarheen doorverwijzen. Overigens behoeft niemand dat boek gelezen te hebben om het hier volgende essay te kunnen volgen. Omdat het inderdaad gaat om een essay is afgezien van een uitgebreid notenapparaat, dat menige lezer bovendien zou kunnen afschrikken, al zal ik soms weleens verwijzen naar publicaties of video's die relevant zijn voor het onderhavige onderwerp.

Sommige of wellicht zelfs vele lezers zullen het hier volgende betoog misschien schokkend vinden. Ter verdediging kan ik slechts zeggen dat de werkelijkheid nu eenmaal soms schokkend is. De mensheid en bovenal Europa zijn in levensgevaar en derhalve moet ik dit wel doen. De politiek van de Joodse machtselites moet aan de kaak gesteld worden voor het te laat is. Met de elites wordt uiteraard niet het hele Joodse volk bedoeld. Als ik soms over 'de Joden' spreek dan is dat louter omwille van de leesbaarheid van de tekst, die anders erg repetitief dreigt te worden. Er zullen ongetwijfeld veel Joden zijn die hier niets mee te maken hebben en voor wie de onthullingen in dit boekje evenzeer nieuws zullen zijn als voor elke andere lezer, al valt onmogelijk te zeggen hoe veel dat er zijn. Het valt wel te hopen dat dit boek het publiek ook daadwerkelijk bereikt en niet het slachtoffer wordt van de inmiddels alom groeiende censuur. Dat ik met dit alles risico's neem heb ik er wel voor over. Hoe dan ook, ik hoop dat u de tijd zult nemen om het hier volgende op een grondige manier tot u te nemen, omdat dat naar ik meen ook in uw belang kan, ja zal, zijn.

1. DE WERKELIJKE BETEKENIS VAN HET DERDE RIJK

Wanneer we praten over het Derde Rijk dan moeten we meteen de vraag stellen wat dit Rijk eigenlijk was, of welke de historische betekenis ervan geweest is. Was het in de eerste plaats een crisis in de Duitse beschaving en dus slechts kenmerkend voor een land? Of was het een gevolg van een crisis in het kapitalistische economische systeem en het antwoord daarop? Of was het een product van de overgang van een agrarische en ambachtelijke naar een industriële en stedelijke samenleving en alle spanningen die daarmee gepaard gingen? Of ging het om een gevolg van de secularisatie of, meer specifiek, van de ontkerstening van die samenleving? Ging het wellicht om een ideologisch conflict tussen communisme, fascisme en democratische opvattingen? Of was het slechts een nieuwe fase in de machtsstrijd tussen de grote mogendheden, in hun onderlinge strijd om de hegemonie in Europa, of zelfs in de hele wereld? Was het een gevolg van een generatieconflict wellicht? Of was het een fase in de eeuwenlange, zo niet duizenden jaren, durende machtsstrijd tussen het blanke, Indo-Europese, ras en het ras, of de soort, van de Joden, zoals de nazi's het zelf zagen?

Hoewel ik meen dat het nazisme met al deze zaken te maken had, is de dimensie die ik hier naar voren toe wil halen de laatstgenoemde, hoewel ook die van de secularisatie van groot belang was, zoals uit het hier volgende zal blijken. De reden dat ik het laatstgenoemde hier naar voren toe wil halen, is dat het nu eenmaal het meest relevant is voor het begrijpen van de situatie in de wereld van nu. Maar om het belang van deze dimensie te begrijpen moet ik eerst het tweede aspect naar voren toe halen, in ieder geval schetsmatig.

De wortel van het nationaalsocialisme was gelegen in de reactie op de Franse Revolutie en de omwenteling in de samenleving die deze teweegbracht in grote delen van Europa. Niet voor niets verklaarde Jozef Goebbels, propagandaminister van het Derde Rijk, in 1933, ten tijde van de machtsovername door de nazi's, dat hiermee het jaar 1789, dus het beginjaar van die Revolutie, uit de annalen van de geschiedenis was weggestreept. De Franse Revolutie had de volkssoevereiniteit in de plaats gesteld van de soevereiniteit van 'god', die tot die tijd bepalend was geweest voor alle staatsgezag, ja voor alle gezag überhaupt. De patriarchale maatschappij, met al zijn vaderfiguren, van boven naar beneden, van 'god' de vader, via de koningen en eventueel nog keizers daarboven, de magistraten daarbeneden tot en met de leerkrachten op school en uiteindelijk de vaders in het huisgezin en parallel daaraan die van de paus en de synodes en de bestuurscolleges, van de protestantse kerken, die net als de vorst, op hun eigen terrein, dat van de religie, ook alleen verantwoording verschuldigd waren geweest aan 'god' en de lagere geestelijkheid daarbeneden tot en met de lokale dorpspastoor- of dominee, was uit zijn angels gelicht.

De conservatieve krachten in de samenleving zaten door deze ontwikkeling met een groot probleem. Hoe moest het gezag en vooral het staatsgezag nu gefundeerd worden? Tot verbazing van vele conservatieven zelf bleek een groot deel van de bevolking in hun respectieve landen helemaal niet zo gecharmeerd te zijn van de liberale en spoedig ook socialistische denkbeelden, die uit deze omwenteling waren voortgekomen. Vandaar dat conservatieven soms zelfs, zoals de Conservatieven in Engeland in 1867, in de tijd van premier Disraeli, zij het wat schoorvoetend, steun begonnen te geven aan democratisering, omdat het merendeel van hun aanhang bij het gewone volk bleek te zitten. Dat leefde vaak nog onder zeer traditionele gezagsverhoudingen in dorp, kerkgemeente en gezin of familie. Maar dit bood slechts uitstel van executie want een andere ontwikkeling begon zich intussen te verbinden met die van de Franse Revolutie, namelijk de industrialisatie en verstedelijking van Europa. Die scheurden steeds grotere aantallen mensen weg uit de hen vertrouwde verbanden, waardoor ze ontworteld raakten en vaak ontvankelijk werden voor nieuwe ideeën. Dikwijls waren dit socialistische of andere linkse ideeën. Om die te kunnen bestrijden en net zo de liberale ideeën, die vooral in de middenklasse aanhang hadden, moest rechts met een eigen alternatief komen dat voldoende mensen zou kunnen aanspreken, ook de minder ontwikkelde uit lagere sociale milieus. Natuurlijk deden ook de kerken daaraan mee, vooral de katholieke kerk, die onafhankelijk was van de staat, door de eigen internationale netwerken waar ze over beschikte, waar de meeste protestantse kerken staatskerken waren, die daarom te weinig manoeuvreerruimte bezaten tegenover de staat. Enige uitzondering was Nederland, waar kerk en staat sinds 1848

(opnieuw) formeel gescheiden waren (ook de gereformeerde kerk van de Republiek was geen staatskerk geweest) en waar daarom ook protestanten zich partijpolitiek waren begonnen te organiseren, zelfs al eerder dan de katholieken. In Duitsland was dat niet mogelijk en de protestanten aldaar waren om die reden een veel gemakkelijker prooi voor nieuwe ideeën dan de katholieken, wier partijen - de BVP in Beieren en de Centruumpartij in de rest van Duitsland- zich zelfs tijdens de wereldeconomische depressie van de jaren dertig goed wisten te handhaven.

Toch waren ook katholieken niet immuun voor sociale en culturele veranderingen en tijdens het Derde Rijk, toen hun partijen inmiddels verboden waren, meenden ook de Duitse bisschoppen dat volk en ras, bloed en bodem, belangrijke realiteiten waren die ze niet konden negeren. Ze probeerden die moeizaam te verzoenen met de katholieke theologie, iets waar ze niet echt in slaagden, omdat dat ook niet kon. De protestantse theologen slaagden daar ook niet in, om de zelfde reden. De nieuwe ideeën, of ze nu links of rechts waren, waren in essentie seculier. Volk en vaderland werden de nieuwe parolen van rechts, in plaats van kroon en altaar, zoals voorheen, tegenover de klassenstrijd en de dictatuur van het proletariaat van het marxisme.

Wat alle rechtse inspanningen verbond was de wens en de noodzaak om een 'democratisch' alternatief te vinden voor de ideeën van links, om de maatschappelijke orde stevig te kunnen verankeren, of zelfs onaantastbaar te maken. De ontworteling had de massa's ontvankelijk gemaakt voor nieuwe opvattingen en onderwijs en massamedia hadden hen nieuwe ideeën aangereikt, waartussen in de vrije marktorde, die na omstreeks 1870 vorm kreeg, een hevige concurrentie ontstond, met de opkomst van politieke partijen, bij een gestage uitbreiding van het kiesrecht, eerst voor mannen, later ook voor vrouwen. Een appel aan 'de massa's' was onvermijdelijk geworden.

In Duitsland kwam hier nog bij dat na de nederlaag in de Eerste Wereldoorlog in 1918 de politieke orde in elkaar stortte en de nieuwe republiek, die hierop volgde, dus uit een nederlaag geboren werd en bovendien nog belast werd met een vredesverdrag dat oneerlijk was, het grondgebied verkleinde en verbrokkelde, het land militair castreerde en daarmee praktisch weerloos maakte en het opzadelde met torenhoge financiële lasten, die door de verzwakte economie nauwelijks te dragen waren. Het land werd omringd door vele staten, die het geen van alle erg vertrouwen kon en leefde bovendien in de slagschaduw van de nieuwe, communistische, Sovjet-Unie, die vlak daarvoor ontstaan was, niet ver verwijderd was van de Duitse grenzen en de eigen revolutionaire ideologie wilde verbreiden over de hele wereld en niet in de laatste plaats naar Duitsland, dat als sleutel werd gezien tot een succesvolle revolutie in heel Europa, die tegen de verwachtingen van de communistische leiding in na de Eerste Wereldoorlog in eerste instantie uitgebleven was en die volgens haar nodig was om de revolutie in eigen land te kunnen voltooien.

De scherpe klassentegenstellingen in dat land, door de geforceerde industrialisatie en verstedelijking, die het na de staatkundige eenwording van 1871 had doorgemaakt, maakten het des te ontvankelijker voor zulk gedachtegoed en het politieke isolement na de oorlog en de geografische positie van het land, in het hart van Europa, maakten het tot een des te aantrekkelijker prooi. Verder waren de tegenstellingen tussen katholieken en protestanten nog vrij scherp, een erfenis van de godsdienstoorlogen van de zestiende en zeventiende eeuw, die in Duitsland heviger waren geweest dan waar ook elders in Europa. De politiek van de partijen was er intussen een van koehandel tussen allerlei belangengroepen en inspirerende leiders waren er lange tijd niet. Daar bovenop kwam dan nog de wereldeconomische depressie, die het land harder trof dan welk ander Westers land dan ook, zelfs de Verenigde Staten van Amerika.

Niet alleen religie en klassentegenstellingen tussen arbeidersklasse en burgerij waren belangrijk. Er was ook de erfenis van de oude monarchale en aristocratische orde. Hoewel het keizerrijk in 1918 in elkaar gestort was, bestond er tijdens de republiek van Weimar nog een sterke nostalgie naar die tijd, mede vanwege de tegenvallende resultaten van de omwenteling van 1918. De adel had de omwenteling bovendien goed weten te overleven. Ten oosten van de Elbe bestond nog steeds een grotendeels onaangetaast grootgrondbezit en de oude bestuurlijke elite had de revolutie weten te overleven, door zich te verbinden met de nieuwe sociaaldemocratische regering, die vrijwel direct na aantreden werd geconfronteerd met een communistische opstand in Berlijn en in München, die met geweld neergeslagen moest worden. De verdeeldheid bij links, die zo ontstond, legde een zware

hypotheek op de Republiek, omdat de communisten voortaan in de sociaaldemocraten slechts 'sociaalfascisten' wensten te zien, dat wil zeggen een stoottroep van het grote bedrijfsleven, het zogeheten grootkapitaal, die dus niet te vertrouwen was. Rechts zou van deze verdeeldheid dankbaar gebruik maken. Al met al betekende dit dat de adel in de republiek nog steeds veel macht en aanzien bezat, al was dit, net als elders in Europa, na de oorlog wel verminderd. De adel kon niet meer de lakens uidelen, terwijl de burgerij, die tijdens het Keizerrijk grotendeels politieke verantwoordelijkheid onthouden was, dat nog niet kon, geestelijk nog teveel in de oude orde leefde. Aldus kon niemand meer echt leiding geven, temeer daar het revolutionaire deel van de arbeidersklasse en haar vertegenwoordigers hun kans hadden gemist in 1918. Er ontstond dus een groot gezagsvacuüm, dat zou worden gevuld door de nazi's, die hun relatief grootste aanhang hadden zitten in de kleine burgerij en de boerenbevolking, hoewel die daar zeker niet toe beperkt bleef.

De details van de machtsovername laten we hier verder buiten beschouwing. De geïnteresseerde lezer zij hiervoor doorverwezen naar mijn bovengenoemde boek. Waar het hierom gaat is dat de volksstaat van Adolf Hitler een alternatief moest bieden voor de parlementaire democratie, die de voorkeur had van de liberalen en (voorlopig) de socialisten. De leider van deze staat zou charismatisch moeten zijn, dat wil zeggen in de ogen van het volk moeten kunnen putten uit 'bovennatuurlijke' krachten, die hem in staat stelden de juiste weg te vinden voor zijn volk, om het naar zijn ongetwijfeld grootse bestemming te voeren. Er zou een diepe, welhaast mystieke, band moeten bestaan tussen leider en volk. Alleen de leider was in staat het wezen van zijn volk en de aspiraties ervan te begrijpen en meer was niet nodig. Democratie was overbodig en zou maar verdelend werken, leidend tot de machteloosheid van Duitsland tijdens de republiek van Weimar, al konden er van tijd tot tijd weleens plebiscieten georganiseerd worden, die slechts bedoeld waren om aan de hele wereld te tonen hoeveel het volk van haar leider hield en hoezeer ze het met hem eens was.

Hitler kwam niet aan de macht met een duidelijk omschreven programma, niet voor de binnenlandse en niet voor de buitenlandse politiek. Ook niet voor wat toen de Joodse kwestie werd genoemd. In de binnenlandse politiek draaide het sociaaleconomische beleid om de bestrijding van de nog steeds massale werkloosheid en het geven van meer bescherming aan die Duitsers die niet, of voorlopig niet, voor zichzelf konden zorgen. De Joodse macht of invloed in het zakenleven, vooral de financiële sector, in de media, bij de justitie en andere instellingen, die aanzienlijk was, moest gebroken worden, op welke wijze dan ook precies, de communisten en andere als vijandig of onbetrouwbaar beschouwde elementen in de binnenlandse politiek moesten uitgeschakeld worden en in de buitenlandse politiek moest het in Duitsland alom gehate vredesverdrag van Versailles overboord. Het verloren gegaan zijnde territorium moest worden terugverworven en de strijdkrachten moesten uitgebreid, herbewapend en in ere hersteld worden. Duitsland moest weer meetellen in de wereld, als een van de grote mogendheden. (Aan de herstelbetalingen was in 1932 bij de conferentie van Lausanne een eind gekomen.)

Over al deze zaken bestond in Duitsland ook een brede consensus, die dus veel verder reikte dan de achterban van de nazi's, ongeveer een derde van de bevolking. De liberale, 'burgerlijke', partijen waren weggevaagd door de economische depressie en de polarisatie die deze teweegbracht, de conservatieve partijen waren het verregaand eens met de nazi's, terwijl de sociaaldemocratische achterban een wat weifelende houding aannam, omdat met name voor de arbeiders in haar gelederen, de effectieve bestrijding van de werkloosheid en de geleidelijke opbouw, of uitbouw, van een verzorgingsstaat, niet zonder belang waren. Dat dit in niet onbelangrijke mate werd gerealiseerd via een potentieel gevaarlijke herbewapening nam men op de koop toe. Een gegeven paard moest men niet in de bek kijken. Alleen de communisten bleven faliekant tegen, hoewel dit bij de gewone kiezers waarschijnlijk ook wel weer wat genuanceerder lag dan bij de partijkaders. Vaak worden de katholieken tot de oppositie gerekend, maar die was zeer selectief en werd slechts bepaald door de afwijzing van de heidense aspecten van de nationaalsocialistische leer door de kerk van Rome, in de encycliciek '*Mit brennender Sorge*', van paus Pius XI, uit 1937. In andere opzichten waren de

katholieken eerder nog rechtser dan de (lutherse) protestanten en onder de officieren van de S.S. waren zij niet toevallig oververtegenwoordigd, vergeleken met hun aandeel in de bevolking. De katholieken hadden echter, als traditioneel achtergestelde minderheidsgroep in Duitsland, belang bij de burgerrechtencultuur van de republiek van Weimar, ook als ze daar een in wezen parasitaire verhouding mee hadden, niet veel minder dan de moslims vandaag de dag en dan niet alleen in Duitsland. Principieel hadden ze daar weinig mee en het leidt dan ook geen twijfel dat in 1933 een meerderheid van het Duitse volk Hitlers officiële opvattingen grotendeels deelde.

Intussen reikten de werkelijke ambities van Hitler en zijn meer radicale achterban heel wat verder, of althans, wat Hitler betreft, een deel van de tijd, met een deel van zijn persoonlijkheid, want Hitler had een complexe persoonlijkheid en was eigenlijk verschillende personen. Voor een uitvoerige analyse daarvan en zelfs een poging een topografie te geven van zijn geest, moet ik opnieuw verwijzen naar mijn eerder genoemde boek. Zo had hij ook een bepaalde heimelijke sympathie voor het communisme, die op gezette tijden naar buiten toe kwam, zo bijvoorbeeld in zijn wat aarzelende houding tegenover de kortstondige radenrepubliek in München, in 1919, die toch een onmiskenbaar communistisch karakter had.

Nog meer was dit het geval echter in de nadagen van de republiek van Weimar, iets wat veelal over het hoofd gezien wordt. Meestal wordt aangenomen dat Hitler recht op zijn vermeende doel afging, de verovering van de totale macht in zijn land. Maar zijn gedrag was veel meer aarzelend dan doorgaans gedacht wordt. Na zijn benoeming door president von Hindenburg tot rijkskanselier, op 30 januari 1933, was hij slechts de discussieleider in het kabinet, meer niet. Hij kreeg zelden zijn zin en zijn regering werd gewantrouwd door de Rijksdag. Wel maakte hij veel indruk met zijn kennis van alle onderwerpen en zijn vermogen om elke discussie op adequate wijze samen te vatten.

De situatie veranderde pas met de Rijksdagbrand van 27 op 28 februari. Deze brand was, zoals bekend, het werk van de Nederlandse radencommunist Marinus van der Lubbe, die hiertoe mogelijk aangezet werd door een drietal Bulgaren van de Communistische Internationale, die op dat ogenblik ook in Berlijn waren en wier taak het uiteraard was revolutie te maken, gebruik makend van de wereldeconomische depressie. De tijd kon rijp zijn voor de grote omwenteling, die, zoals we al zagen, volgens de communisten al eerder had moeten plaatsvinden. Volgens de theorie die toen gangbaar was in Moskou en in communistische kringen in het algemeen, was dit de schuld van de 'burgerlijke' democratie, die de arbeiders de illusie had gegeven dat echte verbetering van hun lot mogelijk was binnen het bestaande economische en politieke systeem. Het nazisme zou echter een einde gaan maken aan deze illusie door de naakte heerschappij te vestigen van wat het grootkapitaal genoemd werd. Dan zouden de ogen van de arbeiders geopend worden en de revolutie zou alsnog uitbreken. Van der Lubbe, die nogal labiel was, was enkele dagen daarvoor naar Berlijn gekomen en was daar luidruchtig tekeer gegaan tegen de nazi's en had in de voorafgaande dagen al op meerdere plaatsen geprobeerd brand te stichten. De Bulgaren hadden hier waarschijnlijk lucht van gekregen en hadden een ontmoeting met hem weten te beleggen in een café, volgens een ober die hen daar gezien had, die dacht dat het Russen waren, een begrijpelijke vergissing. Wat daarbij besproken is weten we niet, maar mogelijk hebben zij hem op de gedachte gebracht het Rijksdaggebouw in brand te steken, dat immers een overduidelijk symbool was van de 'burgerlijke' democratie. Van der Lubbe was tot 1931 lid geweest van de CPN en was ook daarna communist gebleven. Hij zal hoogstwaarschijnlijk wel bekend zijn geweest met dit gedachtegoed. Het is onwaarschijnlijk dat de Bulgaren veel vertrouwen in hem hadden, maar je kon maar nooit weten. Het lukte van der Lubbe waarachtig en de nazi's maakten er ook inderdaad direct gebruik van om alle macht naar zich toe te trekken. De rest van het verhaal verliep echter anders dan de communisten gehoopt en verwacht hadden. Hun oproep tot een algemene staking vond geen gehoor bij de arbeiders, die moegestreden en uitgeput waren door de lange jaren van economische ellende.

Van der Lubbe werd ter dood veroordeeld en terechtgesteld, maar de drie Bulgaren en de leider van de Duitse communisten, die ook tot de verdachten behoorde, werden vrijgesproken, bij gebrek aan voldoende bewijs. Wat evenwel opvalt is dat tijdens het proces de nazipers geen gewag maakte van het feit dat van der Lubbe van Joodse afkomst was en net zo met de Bulgaren. Wilde Hitler in dat prille stadium geen problemen met het buitenland? Of was er een andere reden voor en wilde hij de

Joden beschermen tegen de mogelijke volkswroede? Hitler zelf zou gezegd hebben dat hij meende dat de leider van de Duitse communisten, Torgler, de schuldige was. Opvallend genoeg dus niet de Bulgaren, die toch wel de meest voor de hand liggende kandidaten waren voor medeplichtigheid. Maar wellicht wilde hij geen moeilijkheden met de USSR op dat ogenblik en wie Communistische Internationale zei, die zei al gauw Moskou.

Veelal wordt gedacht dat Hitler slechts concessies deed om tactische redenen, zoals met zijn aanvankelijke weigering om de communistische partij te verbieden, wat volgens hem teveel onrust teweeg zou brengen onder het volk en het gevaar van een algemene staking of zelfs een burgeroorlog. Het was zijn coalitiegenoot Alfred Hugenberg van de Duits Nationale Partij, die een dergelijk verbod wilde, niet Hitler, zoals het zijn andere coalitiegenoot, Franz von Papen, was, die geen verdere verkiezingen meer wilde na die van 5 maart, die bedoeld waren om de nieuwe regering een mandaat te verschaffen voor de vestiging van de eigen macht. Hitler reageerde hier weliswaar enthousiast op, maar het is de vraag of hij dat wel echt meende. Bij zijn eerste radiotoespraak tot het volk, na zijn benoeming tot kanselier, waarin hij trouwens appelleerde aan de 'conservatieve, christelijke en nationale waarden' van het Duitse volk en dus niet repte over 'bloed en bodem', verklaarde hij dat het volk na vier jaar een oordeel zou mogen vellen over het gevoerde beleid. Dat zou ook gebeuren, in 1936 en het regime kreeg toen overweldigende steun. Natuurlijk waren alle andere politieke partijen tegen die tijd verboden, maar het valt niettemin moeilijk te betwijfelen dat het volk in grote meerderheid instemde met het beleid. Versailles was verleden tijd, de massale werkloosheid was verdwenen, met de verwijdering van de Joden uit de Duitse samenleving was, met de Neurenberger wetten van 1935, een mijlpaal bereikt, met de hartelijke instemming van het Duitse volk en het Rijnlandse gebied was weer geheel van Duitsland. Het land was militair weer weerbaar geworden. Voor wie zich nog de gebeurtenissen van 1923 kon herinneren, toen het Ruhrgebied bezet werd door Frankrijk en België, nadat Duitsland had geweigerd nog langer aan de verplichte herstelbetalingen te zullen voldoen, waarna de Duitse arbeiders, solidair met hun regering, massaal het werk hadden neergelegd, wat tot de rampzalige inflatie van dat jaar had geleid, die met name de Duitse middenklasse financieel had geruïneerd, was dit een hele opluchting.

Nee, de werkelijke reden dat Hitler de communistische partij niet wilde verbieden, was dat hij niet de gevangene wilde worden van de traditionele elites in Duitsland, de adel en de welgestelde burgerij, die zijn collega Benito Mussolini in Italië fataal waren geworden. Hij wilde de revolutionaire dynamiek van zijn beweging behouden en daartoe kon hij de communisten als concurrent goed gebruiken. Het zou de elites inschikkelijker kunnen maken, uit vrees voor het mogelijke communistische alternatief. Tegenover Hermann Rauschning, in zijn 'Gesprekken met Hitler', dat weliswaar niet geheel letterlijk kan worden genomen, zag Hitler zelfs wel iets in een samengaan van beide partijen, omdat zijn partij dan naar zijn zeggen de overhand zou krijgen (Daarentegen zag hij volgens Rauschning niets in een samengaan van beide staten, Duitsland en de Sovjet-Unie, in enigerlei verband, iets wat Duitsland volgens hem fataal zou worden.) De Rijksdagbrand zou dit onmogelijk maken. De massahysterie die de brand ontketende leidde tot een verscherpte vervolging van met name de communisten, waardoor geen bruggen meer gebouwd konden worden, iets waar Hitler waarschijnlijk wel op gehoopt had, zodra het politieke klimaat hiervoor rijp zou zijn geworden. Aan het eind van zijn leven zou hij het, in zijn politieke testament, betreuren dat hij niet via een klassieke revolutie, elites en hele sociale klassen vernietigend, aan de macht was gekomen en ook niet had afgerekend met de bourgeoisie in Frankrijk en Spanje.

Een andere gebeurtenis geeft eveneens te denken. In november 1931 kreeg het hoogste gerechtshof van de deelstaat Hessen de zogeheten Boxheimer documenten in handen, die geschreven bleken te zijn door een van de lokale nazi partijleiders, Werner Best, de latere bestuurder van Denemarken, waarin deze voorzag dat de communisten in Duitsland de macht zouden overnemen. In dat geval zouden de nazi's met geweld de communisten uit de macht moeten verdrijven, om daarna hun eigen dictatuur te vestigen. Die zou dwangrekwisities van voedsel moeten invoeren, alle bezittingen moeten kunnen confisqueren en alle eigen inkomen van de burgers moeten afschaffen.... met andere woorden, in feite zelf een communistisch beleid moeten gaan voeren, dat erg doet denken aan het zogenaamde oorlogscommunisme uit de eerste jaren van de Sovjet-Unie! Een zekere Wilhelm

Schaefer, die bij het gerechtshof van Hessen werkte en van deze plannen wist, maar intussen had gebroken met de nazi partij, liet een en ander uitlekken, terwijl Best intussen zijn ontwerp had opgestuurd naar de leiding van de partij in Berlijn. Een en ander leidde tot een kortstondig schandaal. Best werd evenwel vrijgesproken van enigerlei strafbaar feit en daarmee was de zaak af. In juli 1933 werd het lichaam van Schaefer echter vermoord teruggevonden in een bos. Aangenomen is altijd dat Best opdracht zou hebben gegeven tot de liquidatie, maar een proces dat in 1950 tegen hem gevoerd werd in verband met deze zaak, leverde niets op en hij werd bij gebrek aan bewijs vrijgesproken. Het was ook niet erg waarschijnlijk dat hij dit had gedaan. Hij had daartoe het gezag niet: ook in het Derde Rijk kon een lagere partijleider niet zomaar iemand laten vermoorden en op dat ogenblik was bovendien de rechtsstaat nog grotendeels intact, zoals het proces, later dat jaar, tegen van der Lubbe, dat voor het bewind een fiasco was, genoegzaam liet zien. Ik acht het veel waarschijnlijker dat Schaefer vermoord werd op last van Hitler zelf, niet alleen omdat Schaefer met zijn verraad de partij en dus Hitler zelf geschaad had, maar ook omdat hij teveel wist: ik vermoed dat Hitler Best tot zijn huisvlucht had aangezet, om zo een balletje op te kunnen gooien: zou er negatief gereageerd worden door de partijleiding, dan zou hij geen gezichtsverlies lijden. Het uitlekken van de documenten en het daarop volgende schandaal maakten een en ander natuurlijk irrelevant. De hele gang van zaken geeft te denken over Hitlers werkelijke politieke bedoelingen. Hadden hij en Best sympathie voor het nationaal bolsjewisme, dat begin jaren dertig nogal in de lucht zat (Alfred Hugenberg was er in de zelfde tijd bang voor)? De collectivisering van menig grondbezit in de beginjaren van het bewind, door de critici ervan aan de kaak gesteld als precies dat, nationaal bolsjewisme, valt in dat geval ook op zijn plaats.

Hitler hield in de kabinetsvergaderingen met zijn ministers zijn reactionaire bondgenoten voor de gek, veel meer dan het volk in zijn toespraken. Voor de Rijksdagbrand was hij nog voorzichtig te werk gegaan. In Pruisen werden door Goering weliswaar allerlei Weimar gezinde elementen, vooral sociaaldemocraten, weggezuiverd uit de overheidsinstellingen, maar dit was slechts de voltooiing van de staatsgreep van von Papen aldaar, het jaar daarvoor. Er was een noodwet op de mening - en persvrijheid, die op 4 februari werd aangenomen, maar die had nog een beperkte strekking en werd al voorbereid door het kabinet van Papen. Anders had de wet ook niet zo snel ingevoerd kunnen worden. Natuurlijk werden vele tegenstanders van het bewind, vooral communisten, vrij willekeurig gearresteerd, mishandeld, of zelfs vermoord, de beruchte *Einzelaktionen*, maar die konden H.'s goedkeuring ook niet wegdragen, al begreep hij waarschijnlijk wel dat hij zijn meer radicale volgelingen even moest laten uitrazen. Daarna evenwel moest het hele verdere vervolgingsproces op een ordelijke, bureaucratische, wijze verlopen, wat hem, incidenten daargelaten, ook vrij goed gelukt is. Pas met Rijkskristalnacht, november 1938, kwam daar weer verandering in en zelfs toen hadden er, blijkens de richtlijnen van Reinhard Heydrich, geen doden of gewonden mogen vallen. (Het liep evenwel uit de hand en er vielen wel doden-schattingen variëren, maar de meeste historici houden het op 91- en een onbekend aantal gewonden.) De reden die voor deze politiek doorgaans gegeven wordt is dat Hitler geen moeilijkheden met het buitenland wilde en dat kon bij geweldpleging tegen de Joden gemakkelijk gebeuren. Het zou ook gebeuren: tal van buitenlandse bedrijven, niet eens alleen Joodse, verbraken na Rijkskristalnacht hun banden met Duitse bedrijven, waardoor de Duitse export aanzienlijke schade opliep. Maar er kan ook een diepere reden voor geweest zijn.

In mijn boek 'het verbrijzelde mensbeeld' heb ik de mogelijkheid geopperd dat Hitler van Joodse afkomst was. Zijn vader was hoogstwaarschijnlijk een buitenechtelijk kind van een Oostenrijkse Jood uit Graz, zoals Hans Frank, tijdens de oorlog de generaal-gouverneur van Polen, zijn biechtvader bij zijn proces in Neurenberg verteld zou hebben. Frank gaf deze Jood de naam Frankenberger, maar die naam klopte waarschijnlijk niet. Frank, die zelf hoogstwaarschijnlijk Joods was, was ongetwijfeld op de hoogte van de geruchten, die in het Derde Rijk al lange tijd de ronde deden, dat Hitler gedeeltelijk van Joodse afkomst was. Als zijn persoonlijke advocaat kende Frank Hitler vrij goed. Na de oorlog stonden de Joden met hun verlangen naar een eigen Joodse staat ineens vrij sterk: de volkerenmoord, die inmiddels algemeen bekend was, had de Joden veel krediet gegeven. Zou bekend zijn geworden dat Hitler, wiens misdrijven, zo kort na de oorlog, uiteraard nog vers in het geheugen

lagen, een Jood was geweest, dan zou dat krediet snel zijn verdwenen. Dus probeerde Frank om de onderzoekers die, zo begreep hij, de genoemde geruchten snel op het spoor zouden komen, als ze dat al niet waren- de geruchten waren hier en daar al voor de oorlog in het buitenland doorgedrongen- al bij voorbaat de verkeerde kant uit te sturen, door een verkeerde naam op te geven, die uiteraard niets zou opleveren, waarna het hele verhaal afgedaan zou worden als een broodje aap en het zoveelste voorbeeld van 'antisemitische fantasie'. En zo geschiedde het ook. Maar het zou weleens kunnen zijn dat het verhaal wel degelijk juist was en alleen de naam niet klopte. In de Joodse gemeenschap in Graz is geen 'Frankenberger' gevonden, maar enkele jaren geleden is bekend geworden dat er in Graz wel degelijk een Joodse gemeenschap woonde en wel ook al voor 1856, toen de Joden, die daar in de middeleeuwen verdreven waren, er officieel mochten terugkeren.

Over Hitlers stamboom was zelfs al voor zijn machtsovername veel te doen geweest. De Duitse pers, die voornamelijk Joods was, was de geruchten al vroeg op het spoor gekomen en was opportunistisch genoeg om hier misbruik van te maken, om Hitler in diskrediet te brengen bij zijn eigen kiezers, door in te spelen op de antisemitische gevoelens onder hen. Dat die hierdoor aangewakkerd zouden worden deerde ze kennelijk niet. Hele stambomen verschenen in de media, vooral in de aanloop naar de verkiezingen van juli 1932, toen de nazi partij de grootste van Duitsland werd, die zijn Joodse afstamming moesten aantonen, of juist weerleggen. Uiteindelijk nam Hitler zelf een genealoog in dienst, die voor hem het tegendeel moest aantonen, waarna het resultaat trots werd bevestigd aan de wand van zijn studeerkamer, ingelijst en al. Veelal werd door zijn vijanden gezocht aan de kant van zijn moeders afstamming, terwijl het probleem veeleer aan de andere kant zat. Dat was slim natuurlijk. De speurtocht zou dan niets opleveren en het verhaal kon dan weer afgedaan worden als bewijs van 'antisemitisme', maar dan na de verkiezingen, terwijl intussen de verdachtmakingen hun werk gedaan konden hebben, al zou dit uiteindelijk ook weinig blijken te baten. Of deze conclusie juist was staat echter te bezien. In Hitlers stamboom komen interessante namen voor als Paul Hamburger, aan vaderskant, in de zeventiende eeuw en Simon Pollack, aan moederskant, in de achttiende eeuw. Een onderzoek naar de overblijfselen van Hitlers ouders, die begraven liggen in Oostenrijk, zou uitsluitsel kunnen bieden.

Zelf ben ik er van overtuigd dat hij het was. Volgens Frank werd hij gechanteerd door een van zijn Engelse familieleden, een zekere William Patrick Hitler, die in een brief zinspeelde op zekere gegevens over zijn familie, dus er was waarschijnlijk wel iets met zijn afstamming aan de hand. Volgens Frank had Hitlers grootmoeder, een zekere Anna Maria Schicklgruber, in de huishouding gewerkt bij een Joodse bankiers- of mogelijk ook koopmansfamilie- de eerder genoemde familie Frankenberger in Graz. Ze zou zwanger gemaakt zijn door de negentienjarige zoon des huizes. Om schandaal te vermijden voor de familie, zou mevrouw Schicklgruber gedwongen zijn geweest te vertrekken. Zij zou daarop de familie gechanteerd hebben, die haar vervolgens veertien jaar lang betaald zou hebben om te zwijgen. Een en ander valt moeilijk te verifiëren, maar vaststaat dat Hitler altijd erg nerveus reageerde als dit onderwerp ter sprake kwam. 'De mensen mogen niet weten waar ik vandaan kom en uit welke familie ik stam', zou hij tegen William Patrick gezegd hebben, althans volgens diens getuigenis. 'Zelfs in mijn boek heb ik daar met geen woord over gesproken, met geen woord.' Toen hij met Albert Speer samen een reis maakte door Beneden- Oostenrijk, kwamen ze een bord tegen dat richting Spital wees, met de (onjuiste) mededeling dat hij daar gewoond had. Hitler ontstak in woede en zei dat die naam nooit genoemd mocht worden, terwijl dat bij andere namen uit zijn leven zoals Braunau, waar hij geboren werd, of Linz, waar hij gewoond had, anders lag. Hij liet zelfs Spital veranderen in een oefenterrein voor het leger, zodat er tegen het eind van de oorlog weinig meer van over was. Er was dus iets aan de hand met Spital, Hitler had iets te verbergen en wat dat was laat zich wel raden.

Zou iemand ontdekken dat hij Joods was, dan zou dat hoogstwaarschijnlijk het einde hebben betekend van zijn politieke loopbaan en zijn hele leven bestond daar in wezen uit, hoezeer ook de recente historiografie geprobeerd heeft dat te nuanceren. Voor kunstenaar had hij niet voldoende talent en voor gewoon werk niet voldoende bereidheid. Hij was te solitair om iets anders te kunnen worden dan een politicus van een nieuw soort, charismatisch en welbespraakt, dichtbij de massa, maar ook altijd op een afstand. Tot echte intimiteit was hij waarschijnlijk niet in staat, hoewel twee

minnaressen van hem, bij wie hij in een geval een zoon verwekt schijnt te hebben, hebben verklaard dat hij een tedere minnaar was. Toch was geen van deze beide relaties blijvend, al is over de tweede nog altijd weinig bekend, alleen het bestaan ervan, waarvan Hitlers vermoedelijke kleinzoon, Philippe Loret, op de hoogte werd gesteld, volgens diens getuigenis, door wijlen Gudrun Himmler, de dochter van Heinrich Himmler, de chef van de S.S., die beiden met elkaar in contact bracht. Loret mocht dit evenwel niet openbaar maken van deze mysterieuze minnares, die bevreesd was dat haar man dan van haar zou willen scheiden, wat betekent dat die hoogstwaarschijnlijk Joods was. Een en ander moet dus nog onthuld worden. Toch lijkt het mij wel evident dat zijn politieke loopbaan voor Hitler dermate belangrijk was dat hij geen onthullingen over zijn afkomst wilde.

Het bovenstaande laat zien hoezeer de Duitse en de Joodse geschiedenis met elkaar verknoopt waren. Een interessant voorbeeld is de journalist Wilhelm Marr, die half-Joods was en half-Duits en christelijk gedoopt. Hij was de uitvinder, in de jaren zeventig van de negentiende eeuw, van de term 'antisemitisme'. Tegen de tijd dat hij deze term uitvond was het nationalisme in Duitsland courant geworden, met de staatkundige eenwording van 1871 en de noodzaak van natievorming, in een nog vrij heterogeen land, zoals we eerder zagen. Van dit nationalisme dreigden ook de Joden het slachtoffer te worden: van een afwijkende geloofsgemeenschap die zich niet wilde bekeren, werden ze een vreemd volk, dat niet wilde assimileren. Racisme was in deze tijd echter nog niet bon ton en Marr maakte daar handig gebruik van. Hij maakte van het Joodse volk een deel van wat hij het Semitische ras noemde, een ras waar ook de Arabieren deel van uitmaakten. Er waren nog meer van zulke volkeren geweest, maar die waren al in de oudheid uitgestorven. Het interessante aan het woord 'Semitisch' is dat het eigenlijk geen raciaal begrip aanduidt, maar een bijbels. In de bijbelse mythe stammen de Joden af van een zekere Sem, die een zoon zou zijn geweest van een zekere Noach, die als enige de zogeheten 'zondvloed' overleefd zou hebben. Maar Marr deed het tegenover het niet-Joodse lezerspubliek voorkomen dat de Joden deel uitmaakten van een volgens hem inferieur Semitisch ras, dat hij tegenover het volgens hem superieure Arische ras plaatste. Het etiket Semitisch had dus een dubbele functie: naar de Joden toe was het bedoeld om hen aan te sporen trouw te blijven aan hun bijbelse religie, die de Joodse identiteit bepaalt, naar de rest toe was het bedoeld om de Joden te diffameren als een minderwaardig ras, in de wetenschap dat dit voor veruit de meeste Duitsers te ver zou gaan. Marr had echter niet begrepen dat dit zou kunnen veranderen, zoals ook inderdaad gebeurde. Na 1890 begon ook het racisme courant te worden en toen keerde Marrs truc zich tegen hem en tegen de Joden. 'Antisemitisme' werd nu ook bon ton en Marr kreeg spijt als haren op zijn hoofd van wat hij had gedaan. Voor zijn dood, in 1904, betuigde hij spijt over wat er was gebeurd, maar de schade voor de Joden was toen al aangericht.

Waarom vond de term 'antisemitisme' na WOII in zulke brede kringen ingang? Waarom niet gewoon 'Jodenhaat', wat het zelfde betekent? Maar waarom zou je geen Joden mogen haten, net zoals er mensen zijn die Fransen, Duitsers, Engelsen, of Nederlanders haten? Vandaar die term 'antisemitisme'. Waar denk je aan bij het woord Semieten? Juist, nergens aan. Het woord Semieten roept, althans bij westerlingen, geen enkel idee of beeld op. Waarom zou je dan iets tegen deze Semieten hebben? Afkeer daarvan, of haat daartegen, moet dan wel irrationeel zijn. Het ligt dan aan de 'antisemiet', niet aan de Semiet, d.w.z. Jood.

Mensen van gemengde Joodse en Duitse afkomst zouden in de verdere geschiedenis, maar ook al in de voorgeschiedenis, van het 'antisemitisme' een belangrijke rol spelen. Zo bijvoorbeeld de drie filosofen die Hitler tijdens zijn privégesprekken in de Tweede Wereldoorlog noemde als zijn geestelijke vaders, te weten Kant, Schopenhauer en Nietzsche. Kant wordt vaak gezien als epigoon van de Verlichting, maar hij kan evengoed in verband worden gebracht met de Romantiek. Het zogeheten 'ding op zichzelf', de objectieve werkelijkheid, die nooit door ons gekend kan worden, kon immers in verband worden gebracht met een 'bovennatuurlijke' werkelijkheid, die door de nazi's dan weer gerelateerd kon worden aan de essentie van het ras, de 'rassenziel', die in contact stond met zekere 'kosmische krachten'. Kant had dit idee, van het 'ding op zichzelf', bedacht in een een-tweetje met een andere Joodse filosoof, de Schotse denker David Hume, die de natuurwetenschap had trachten te ontcrachten, met zijn 'weerlegging' van het causaliteitsprincipe, waarvan het bestaan slechts aangenomen kon worden, maar nooit bewezen, zodat het bestaan van natuurwetten ook

nooit aangetoond kon worden. Kant weerlegde dit radicale scepticisme, maar zijn bedoeling was niet zozeer om de natuurwetenschap te redden, zoals het nog steeds onderwezen wordt in de leerboeken over de geschiedenis van de wijsbegeerte, maar veeleer om, omgekeerd, in de loop van deze operatie, en passant bepaalde grenzen te stellen aan die zelfde wetenschap: de werkelijkheid zelf bleef altijd onkenbaar. Kants bedoeling was in werkelijkheid om 'weer ruimte te scheppen voor het geloof', zoals hij het zelf formuleerde, namelijk het Joodse geloof, hetgeen via de Romantiek ook gebeurde. Hume en Kant speelden aldus gezamenlijk het spel 'twee stappen vooruit, een stap terug', dat door Joden veel gespeeld wordt.

Het zou te ver voeren om alle denkers van gemengde afkomst, die een rol hebben gespeeld in de voorgeschiedenis van het nazisme, zoals Maarten Luther, Friedrich Nietzsche of Richard Wagner hier te behandelen, evenmin als soortgelijke denkers van gemengde afkomst van het tweede garnituur, zoals Lanz von Liebenfels, graaf de Gobineau, Houston Stewart Chamberlain, of Hans Guenther, van wie de laatste overigens al geen voorloper meer genoemd kan worden, want hij was zelf al een van de ideologen van het naziregime en een die zeker ook invloed had op Hitler. *Alle* ideologen van het regime, Egon von Eickstedt, Christoph Steding, Franz Boehm, of Johann von Leers, om maar enkele van de belangrijkste te noemen, waren trouwens van Joodse afkomst. Deze eigenaardige nauwe relatie tussen beide volkeren verdient nadere studie. In mijn boek over Hitler en het Derde Rijk heb ik hier een begin mee gemaakt, maar er is zeker meer nodig. Deze relatie strekte zich zelfs nog uit tot de Duitse zionisten, die dachten aan een nauwe relatie tussen het toekomstige Israel en Duitsland, iets wat men bij andere zionisten met betrekking tot hun land van herkomst niet tegenkomt. Duitse zionisten in Palestina daarentegen vierden nog in 1937 de geboortedag van hun weliswaar Joodse voormalige keizer Wilhelm II, toen ze al ver buiten het Duitse machtsbereik waren. Vanzelfsprekend komt men ook in andere landen mensen van gemengde afkomst tegen, maar in het algemeen niet een dergelijke verstrengeling van identiteiten, met uitzondering wellicht van de Russische Joden, die een wat vergelijkbaar geval zijn.

Het was onder hen dat het zionisme werd geboren in de late negentiende eeuw en zij zouden ook in latere tijd hun stempel blijven drukken op de zionistische beweging, die streefde naar de stichting van een eigen Joodse staat, uit vrees voor assimilatie in het westen van Europa, waar de Joden zich sinds de invoering van gelijke burgerrechten, vanaf het eind van de achttiende eeuw- in Nederland in 1796- steeds meer vermengden met de inheemse bevolking en in Oost- Europa, waar al sinds lang een virulente Jodenhaat bestond, door uitroeiing, met de hernieuwde Jodenhaat in die tijd, vooral in het Russische rijk zelf. De meeste zionistische leiders, zoals David Ben Goerion, Chaim Weizmann, Vladimir Jabotinsky, Menachim Begin, Golda Meir, Ariel Sharon en anderen, kwamen uit het Russische rijk, zij het doorgaans niet uit het eigenlijke Rusland, waar de Joden wettelijk niet mochten wonen, maar wel uit andere delen van het rijk, waar de Russische taal en cultuur heersten. Van de leden van het parlement van Israel bleek in 1958, tien jaar na de stichting van de staat, 70% uit Rusland te komen en nog eens 13% Russisch- Joodse ouders te hebben. Ook vandaag de dag nog onderhouden Russisch- Joodse immigranten in Israel nauwe banden met het moederland en vooral met de nationalistenaaldaar. Israel heeft dan ook uitstekende relaties met Rusland- nauwelijks minder dan met Amerika- en de voorgaande premier van dat land, Benjamin Netanyahu, is, hoewel zelf geboren in Amerika, ook van Russisch- Joodse afkomst. Dat is ook wederkerig. President Vladimir Poetin is, hoewel christelijk gedoopt, door toedoen van zijn Russische moeder, aan vaderskant van Joodse afkomst. Zijn vader was een communistische KGB officier, die zijn zoon met de zweep grootbracht, volgens het getuigenis van Poetin zelf, iets wat in die tijd in Rusland nog geregeld voorkwam.

Deze Russisch- Joodse immigranten, niet alleen in Israel zelf, maar ook in Amerika, beschouwen zichzelf volgens sociologisch onderzoek als een superieur ras, dat doorgaans weigert zichzelf te vermengen, zelfs met andere Joden, zowel sociaal als door huwelijksbanden. Deze Joden zijn doorgaans Asjkenazische Joden, naar het Hebreeuwse woord voor 'Duits', omdat ze lang geleden voornamelijk in Duitsland leefden. Deze Joden zijn meestal blond en zijn vaak moeilijk te onderscheiden van blanke Europeanen, met wie ze ook in hoge mate vermengd zijn. De overige Joden, de Sefardische, naar het Hebreeuwse woord voor 'Spaans', omdat hun voorouders vroeger

voornamelijk in Spanje (en Portugal) leefden, zijn donker van uiterlijk en daardoor makkelijker als Joods te herkennen. Zij worden ook wel Oriëntaalse Joden genoemd. Hoewel de staat Israel voornamelijk werd gesticht door Asjkenazische Joden, die nog steeds het grootste deel uitmaken van de machtselite aldaar, is tegenwoordig de meerderheid van de Israëliëse bevolking, voor zover Joods, Sefardisch, door immigratie uit de Oriënt, sinds de stichting van de staat en door hogere geboortecijfers, hetgeen ook spanningen geeft binnen deze staat. Buiten Israel echter zijn de Asjkenazische Joden tegenwoordig de grote meerderheid.

Dit zou in de toekomst op zijn beurt weer problemen kunnen gaan geven, als de Sefardische Joden in Israel aan de macht zouden gaan komen. Op het ogenblik evenwel proberen de twee takken van het Jodendom vriendjes met elkaar te zijn, ook hier in Nederland, waar er recentelijk veel Sefardische Joden bijgekomen zijn, vooral door immigratie uit Marokko, die, al sinds de jaren zestig, meegekomen zijn met de Berbers en de Arabieren en meestal wonen in Amsterdam en omgeving. Naar buiten toe zijn die vaak Arabisch of Berbers en islamitisch, hoewel ze in Nederland soms het masker al laten zakken. In Marokko zelf wonen officieel ongeveer 5000 Joden, maar het werkelijke aantal wordt door deskundigen geschat op enkele miljoenen. Ze verbergen doorgaans hun ware identiteit vanwege de groeiende Jodenhaat in Noord- Afrika en het Midden-Oosten en trouwens in de hele islamitische wereld, vanwege de weerzinwekkende politiek van Israel jegens de doorgaans islamitische Palestijnen, met wie de overige moslims meestal solidair zijn. Ook buiten Marokko wordt de grond de Joden in de islamitische wereld dus steeds meer te heet onder de voeten en dit is een van de belangrijkste oorzaken van de huidige massamigratie naar het Westen, ook naar Nederland. Grote aantallen Joden in de islamitische landen behoren daar tot het redelijk welgestelde deel van de bevolking en zoeken hier alleen maar veiligheid en/of een nog grotere welvaart. Hier geven ze zich meestal voorlopig nog uit voor moslims, omdat ze dat ook zo gewend waren in het land van herkomst.

In Nederland worden ze ongetwijfeld met voorrang toegelaten, omdat de Immigratie- en naturalisatiedienst (IND) zit volgepakt met Joden. Joden helpen elkaar, zelfs met hele internationale netwerken. Ook de particuliere, niet-gouvernementele organisaties, die de migratie helpen organiseren en die vaak overheidssubsidie krijgen, zijn Joods en ongetwijfeld ook de mensensmokkelaars, met wie zij vaak samenwerken. Maar de Joodse media houden zulke dingen helaas verborgen. De Joden zijn überhaupt een erg internationale gemeenschap. Zo bestaan er zelfs Joodse Olympische Spelen, waar alleen Joodse sporters aan mogen meedoen. Dat is niet omdat Joden zo graag aan sport doen, maar om zo wereldwijd contacten te kunnen leggen, in hun streven naar steeds meer wereldwijde machtsposities. De Asjkenazische en de Sefardische Joden willen nu bovendien vriendjes zijn, omdat ze bang zijn dat onderlinge verdeeldheid de 'blanke racistische vijand', die, wat hen betreft, weer op de loer ligt, in de kaart zal spelen, hoewel ik vermoed dat deze zeer recente solidariteit van korte duur zal blijken te zijn.

Deze verdeeldheid is de Joden in het verleden inderdaad nogal eens fataal geworden. De twee takken van het Jodendom moeten elkaar niet, omdat ze raciaal van elkaar verschillen. De Asjkenazische Joden stammen overwegend af van een Turkssprekend volk uit Centraal- Azië, de Khazaren, dat waarschijnlijk in de vijfde eeuw meekwam met de Hunnen en zich in het zuiden van Rusland vestigde en van daaruit een heel imperium opbouwde tussen de Arabische en Byzantijnse rijken in. Het volk werd in de achtste eeuw bekeerd tot de Joodse religie, mogelijk door Joodse vluchtelingen uit het Byzantijnse rijk. In de tiende eeuw werd het rijk verslagen door de Russen, maar het bleef nog geruime tijd voortbestaan in gereduceerde staat. Over de latere geschiedenis is weinig met zekerheid bekend, door een gebrek aan bronnenmateriaal, maar waarschijnlijk werden de resten ervan in de dertiende eeuw opgeslokt door de Mongoolse horden van Dzejngis Khan. Intussen waren de meeste Joden gaan migreren naar Oost- en Centraal- Europa, waar ze zich vermengden met de daar reeds woonachtige Joden, waaruit het Asjkenazische Jodendom voortkwam. Enkele jaren geleden heeft een groot biogenetisch onderzoek aan de universiteit van John Hopkins in Baltimore in Amerika uitgewezen dat de meerderheid van de Joden van nu afstamt van deze Khazaren en dus van bekeerlingen, niet van de Joden uit bijbelse tijden. Alleen de Sefardische Joden zijn dat, die dan ook de andere Joden vaak als onechte Joden beschouwen.

In het verleden bestonden er vaak hevige conflicten tussen beide takken van het Jodendom. In de middeleeuwen kwam het niet zelden voor dat Sefardische Joden hun invloed in hofkringen aanwendden, om koningen, die van hun geld afhankelijk waren, ertoe te brengen om Asjkenazische Joden, die vaak in de zelfde beroepen, voornamelijk handel en geldwezen, werkzaam waren en dus concurrenten waren, uit het land te weren, terwijl tegenwoordig vaak gedacht wordt dat zulke verdrijvingen altijd het werk waren van de katholieke kerk. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was het zelfs zo dat in Vichy- Frankrijk, de half- onafhankelijke vazalstaat van Nazi-Duitsland, de deportaties van de Asjkenazische Joden aldaar grotendeels georganiseerd werden door Sefardische (en Elzassische) Joden, die door de Franse autoriteiten als Frans beschouwd werden. (Het 'antisemitisme' van het Vichy bewind was niet racistisch maar nationalistisch en maakte daarom onderscheid tussen Joden die als Frans beschouwd werden en diegenen onder hen die als buitenlands golden.) Ook in Nederland bestaan zulke tegenstellingen al sinds lang, al sinds de achttiende eeuw en voor de Tweede Wereldoorlog zag een Sefardische Jood nog liever dat zijn eventuele dochter trouwde met een christen dan met een Asjkenazische Jood.

Het is uiteraard voor de hand liggend dat de Russische Joden de zuiverste nakomelingen zijn van deze Khazaren en aangezien zij hun stempel gedrukt hebben op de staat Israel, is deze staat in feite grotendeels gesticht en wordt hij nog steeds in hoofdzaak geleid door nakomelingen van bekeerlingen. Kan dit verklaren waarom het zionisme vaak gezien wordt als een breuk in de Joodse traditie, als in strijd met de Joodse religie, die een religie is van het leven, zoals wel gezegd wordt, niet van de grond? Zeer strenge Joden, zoals die van Neturei Karta of Lev Tahor, wensen dan ook, tot op de dag van vandaag, de staat Israel niet te erkennen. Voor hen is de holocaust een straf van 'god' voor de 'zonden' van het Joodse volk, met name die van het zionisme, omdat de staat Israel volgens hen pas mag ontstaan als de 'verlosser' van het Joodse volk, die de Joden de 'messias' noemen, gekomen is, wat uiteraard nog niet het geval is. Rusland was een centrum van atheïsme in de late negentiende eeuw. Kan het zijn dat met de afbladdering van de Joodse religie, die toen ook in het Westen begonnen was, oudere lagen uit het pre- Joodse verleden weer naar boven toe kwamen en aldus een nieuwe bloed- en bodem ideologie geboren kon worden? Het zionisme kende zelfs van meet af aan een uitgesproken racistische stroming en vandaag de dag is deze zelfs geheel dominant geworden in Israel. Maar al eerder was het doel van de zionisten om van de Joden een nieuw volk met blond haar en blauwe ogen te maken, door zich met Noord-Europeanen te vermengen en daarmee overeenkomstig nageslacht te krijgen en aldus geleidelijk hun plaats in te nemen, hen te verdringen en zelf het nieuwe heersersvolk te worden, iets wat na de Tweede Wereldoorlog ook min of meer gebeurd is. Hier verraadt zich ook de eigenlijke wortel van de Joodse haat tegen het blanke Europese ras, een haat die vandaag de dag zo duidelijk aan het licht treedt en zelfs niet meer ontkend, maar integendeel openlijk erkend wordt en op schaamteloze wijze gerechtvaardigd wordt als noodzakelijk voor de bestrijding van het 'blanke racisme', dat voornamelijk tussen hun oren zit. Die haat berust overduidelijk op jaloezie en afgunst.

Het begrip Lebensraum, een ander element uit het begrippenapparaat van het nazisme, is zelfs van zionistische, of in ieder geval Joodse, herkomst. Het is afkomstig van de Franse 'socialist' Vacher de Lapouge, die er rond 1890 een reeks lezingen over gaf en de Duitse kathedersocialist Friedrich Ratzel, die er kort voor de eeuwwisseling een Duitse vertaling aan gaf en die waarschijnlijk beiden met het zionisme sympathiseerden. Het ging de zionisten immers letterlijk om leefruimte in Palestina, waar in 1878 de eerste landbouwkolonie-zij het in dit geval nog gesticht door Ultra-Orthodoxe Joden- van start was gegaan. De Lebensraumideologie, die de hele geschiedenis zag als een strijd tussen volkeren om leefruimte, was hoogstwaarschijnlijk bedoeld als rechtvaardiging hiervan. In augustus 1937 beslisten de zionisten, bij het twintigste zionistische congres, dat heel het Britse mandaatgebied Palestina van hen moest zijn en dan geheel 'gezuiverd' moest worden van alle Arabieren en niet-Joden in het algemeen, het plan dat Israel sinds die tijd stelselmatig heeft uitgevoerd en dat inmiddels zijn voltooiing nadert en dus niets met de holocaust te maken heeft, die doorgaans gebruikt wordt als rechtvaardiging voor de stichting van de staat Israel, maar die toen nog in de schoot van de toekomst verborgen lag.